

Иван Вазов

Благодаря ти, боже!

Благодаря ти, вишний Боже,
че ми живота съхрани
до днес, душата ми да може
на тез да се порадва дни.

Благодаря ти, дето мога,
пред жизнения предел застал,
в народния възторг, тревога
и аз да имам своя дял.

Сполай ти, че не ме повика
в ония тежки часове,
когато в сълзи, в скръб велика
народа български живе

и пред скръбта на моите братя,
що траур черен помрачи,
да умра, кат мълвя проклятъя
и със отворени очи.

Благодаря, че пак настала
свещена радост и за мен,
и мога лирата мълъкнала
да взема с трепет вдъхновен,

и в песни си да заживея
аз пак с народната душа –
нали певеца все със нея
до днес трептя, страда, диша?

Сполай, че родината млада
видях с безсмъртния венец;
изпитах висшата услада,
що би изпитал тук певец;

че да фърча крила ми даде
духовни – светла благодат,
от хиляди младежи млади
да се почувствувам по-млад!

Смъртта? Да дойде! Не бледнея...

Какво, че вече ще съм прах?
През таз велика епопея аз
сто живота изживях!

Февруари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4927>]